

ЧѢДО 4.

За едно чѣдо, що станжало въ единъ черковѣ на пресвѣтата Богородица, коѣто наричали Неоріа.

Въ вѣмѣто на православныѣ царіе Михаила и свѣта Теодора, имало въ Цариградѣ нѣкой сѣдникъ имѣто мѣ Антоній, който ималъ въ домътъ си черковѣ Богородичнѣ, на мѣстото що го викали Неоріа. Въ тока вѣмѣ имало царьове що непочитали свѣтыѣ Икони, и като обрали тамъ черкова (както и дръгыѣ черкови), исхвърлили сичкыѣ св. Икони, само единъ кръстъ оставили, когото заковали на стѣнѣтъ. Послѣ когато станжало пакъ православно Христіанство, тогича пакъ сѣщиятъ чловѣкъ украсилъ черквѣтъ съ свѣтыѣ Икони и съ дръгы добрини и направила при черквѣтъ единъ банѣ. И додѣто живѣлъ томъ чловѣкъ върдила и красилъ черквѣтъ, а особено банѣта, коѣто подавала исцѣленіе, и тѣмъ що съ смѣтали съ чистѣ върѣ, давало имъ смѣ отъ св. Богородица даръ исцѣленіе; обаче